

Kaskötő István

Az öreg Joe és az ideális szomszédasszony esete.

Az öreg ült az árnyékban Wilson garázsa előtt. Na, nem éppen ült, Joe kedvenc nyugalmi állapota valahol a vízszintesen fekvő és a félig vertikális között volt. Hosszan kinyújtott lábai bokában keresztezve, fenéke a szék szélén, éppen csak kellő mértékben alátámasztva, kezeit a hasán tartja összekulcsolva, álla a mellkasán nyugszik és éber szemeit a szemüveg kerete fölött a szomszédján, Dan Wilsonon tartja.

Dan térdelve, alkalmanként négykézláb araszolva a kocsija kerekeit fényezi, már több mint másfél órája.

- Miért nem hagyja már abba! Olyan fényes az, hogy a nap is seggre esik rajta.

Wilson csak fényez, időnként rálehel a krómozott kerékre, majd türelmetlenül rászól az öregre.

- Mondja Joe... nincs magának valami fontos tennivalója otthon?

- Nincs.

- Akkor miért nem talál valami hobbit magának.

- Van nekem hobbit... magát piszkálni. Kell ennél jobb szórakozás?

Wilson nem válaszol abban reménykedve, hogy az öreg abbahagyja, de nincs szerencséje. Kis szünet után folytatja.

- Dominic mesélte a múltkor, - Dominic Galucci a főpincér, állítólagos maffia izomember a jobboldali szomszéd - Dominic mesélte, hogy látta magát homlokon csókolni a kocsiját mielőtt este lecsukta garázs ajtaját.

- Mondja csak, mondja... bolond lukból bolond szél fúj.

- Le merném fogadni, hogy titokban még nevet is adott már neki. Mary-Luisa Ford, vagy Penelope... nem, nem! Joliette!

- Maga csak irigy az új kocsimra. Vallja be. Irgy.

- Irgy a jófene: Egy rakás vas meg plasztik harminc ezerért. Pont oda visz, mint az én hét éves tragacsom és nem kell babusgatni.

- Néha azért azt sem ártana megmosni.

- Ne kritizáljon, az persze eszébe se jutna, hogy felajánlaná... *Drága szomszéd, öreg barátom, hozza át a kocsiját, majd én megmosom...*

- Maga nem normális...

- Sose állítottam!

Ebben aztán megegyeztek. Dan nagy nehezen feltápáskodott, összeszedte a szépítőszerit, gondosan elrakta a garázs polcain, mi hova való, mert neki rendszere volt. Egy munkás élet megszokott rutinját nehéz feladni, meg aztán nem is kell.

- Joe! Akar egy italt? – a sarokban a munkapad mellett egy öreg hűtőszekrény állt, a ház ura szomjúságát volt hivatott kiszolgálni.

- Egy pohár jeges tea, citrommal, jól jönne.

- Mit képzelsz mi ez? Starbucks? Jeges tea nincs, Coke vagy víz!

- Pepsi ha volna...

- Coke!

- Micsoda háztartás... okay, legyen Coke.

Dan Wilson kivesz két kanna Coca-Colát a hűtőből, az egyiket az üreg kezébe nyomja, majd leül a kertiszékre,

de előbb beljebb húzza a garázsba, az árnyékba. Joe látható ellenszenvvel nézegeti, forgatja a gyöngyöző italt a kezében.

- Legalább üveges italt tarthatna. Utálom a dobozost. Az ember szopja a bádogot, mint egy koszos malac az annya csöcsit...

- Mert maga látott valaha is az életében szopós malacot... ellenben én, én farmon nőttem fel. – nagyot húz az italból, elmélázva folytatja.

- Lehettem úgy nyolc esztendő, mikor...

- Dan!

- Mi? Mit?

- Már hallottuk.

- Mit hallott? Azt se tudja mit akartam mondani.

- Mindegy. Már hallottam minden, *"lehettem úgy nyolc esztendő"* sztorit. Nem akarom magát sértegetni, de magának nincs sok fantáziája. Minden sztorija azzal végződik, hogy télvíz idején, esőbe'-hóba' öt kilométert gyalogolt az iskolába, Hegynek föl. Oda-vissza.

- Le van csak maga...

- Inkább azt mondja, mit mondott az időjárás? Én nem néztem a tévét.

- Meleg lesz. Huszonnyolc fok.

- Eső?

- Nada. Zilch. Semmi.

- Még csak június közepe és már a gatyám ráment a locsolásra.

- Mért kell magának a sok virágágyás? Nézze, nekem csak a gyepre kell, azt akár ki is hagyhatom. Mit röhög?

- Kétszer annyit pocskol a kocs mosására. És még csak jó szaga sincs, mint az én petúniáimnak.

Sakk- Matt.

Ebben maradtak. Kortyolgatták a húsító nedűt és nagy érdeklődéssel figyelték, ahogy egy vörösbegy egy kövér kukacot próbált kihúzni a földből.

- Maga kinek drukkol?
- A madárnak.
- Gondolhattam volna, le merném fogadni, hogy a maga kertjében fészkel.

- Igen ismerős a formája...
- A kukac viszont az én portámon van. Hess, az anyád... - Wilson ugrott, hogy elkergesse a madarat – menj haza.

- Maga nem normális.
- Akkor kvittek vagyunk.

A vörösbegy elrepült, csőrében lógott a félaraszos kukac.

Az utca csendes, aki munkából él, már elment, a sarkon még nem ácsorognak a diákok a buszra várva, olyan közbeeső állapot... semmi érdekes látnivaló a szomszédságban. Joe kihörpintette a maradék italt, még úgy futtában megjegyezte;

- Akár mit mond, a Pepsi jobb.

Már-már ott tartott, hogy hazamegy, mikor egy fehér kocsi állt meg a harmadik ház előtt és egy nyurga fiatalember ugrott ki belőle.

Valami történik. Mind a két öreg előredőlt ültőhelyben, hogy tanúskodjanak.

Az idegen felnyitotta a csomagtartót. Egy nagy színes táblát szedett elő és leszúrta a Patel ház előtt a gyepes előkertbe.

Century 21.
Ingatlan Ügynökség.
EZ A HÁZ ELADÓ

Dan felsóhajtott.

- Na, úgy látszik, Vesta Patel mégis csak eladja a házat.

- Minek is tartaná, egyedül élni abban a nagy házban.

- Szinte hihetetlen, Ray már három hónapja hogy meghalt. Hogy szalad az idő.

- Ja, *A ház eladó!* Ez aztán valahogy végleges és visszavonhatatlan... Ray Patel elköltözött.

- Most aztán lehetjük, izgulhatunk, hogy ki veszi meg, miféle népek jönnek.

- Ha én polgármester lennék, törvénybe hoznám, hogy jó szomszédok ne költözködhessenek. Csak a rosszak.

- Azoknak meg kötelezővé tenném.

- Ja, motorbiciklisek, meg zajos tinédzserek...

- Persze, feltételezhetően valami gyerekes házaspár fogja megvenni.

- Én nem bánom a gyerekeket, lehet... mondjuk kettő vagy három, olyan hat-nyolc évesek.

- Kettő, ha a szülők olyan korai negyvenesek. Csinos szépasszony.

- Feltétlenül szép asszony.

Miután a lényegben megegyeztek... ki-ki a saját gondolataiba merült. Kis idő után Dan Wilson törte meg a csendet.

- Linda Buttler... Liiindaa Buttleer – szinte áhítattal lehelte.

- Ki a Linda Buttler?

- Ki? Hát az új szomszédasszony.

- Szó se lehet róla! – tiltakozott Joe. – Én utalom azt a nevet. Egyszer volt egy Linda, laposat kaptam tőle.

- Honnan a fenébe tudjam én azt.

- Valami romantikusabbra gondoltam... mondjuk, legyen... Maggie. Ja! Maggie O'Brien.

- Ír! Az tetszik, temperamentumos ír Lass... enyhén vöröses, gesztenyebarna, vállig érő haja van. Hat láb magas...

- Szó se lehet róla. Egy nő legyen mindig alacsonyabb mint a férfi. Én vagyok öt-tizenegy...

- Maga öt-kilenc, a múltkor mondta, hogy zsugorodik.

- Okay, okay... Maggie öt-nyolc, az is magasnak számít egy nőnél.

- ...jó nagy didkók...

- Wilson! – tiltakozott az öreg türelmetlenül - Jobb, ha rám hagyja a részleteket. Még hogy nagy mellek. Ebből is látszik, hogy milyen keveset ért a nőkhöz. Nem tanult maga fizikát? Sose hallott a gravitációról? Negyvenes nő, két gyerekkel? Nagy mellek? Barátom, azok már lógnak, nem tudnak ellenállni a föld vonzóerejének. Maggie O'Brien nyurga, izmos, jó alakú nő, maroknyi mellekkel. Atléta típus. Diák korában 1.30-at úszott, mellbe, százon. Még máig is heti háromszor öt kilométert fut, teniszezik és vegetáriánus.

- Szegény asszony, maga aztán jól elintézi... még hogy vegetáriánus.

- Okay, okay... ne legyen vegetáriánus. Tudom, mennyire szeret maga felvágni a híres chili burgerjével. Szóval, van két gyerek, Pete a fiú nyolc, Chelsey a kislány hat. A férj Michael mérnök, egy hídépítkezésen dolgozik az USA-ban...

- Az jó, nagyon jó. Egy héten egyszer jön haza.

- Frászkarikát, túl messzi van. Egy hónapban egyszer. Három napra.

- Az még jobb. Szegény asszony – kuncog Wilson.

- Sose sajnálja, már megszokta. És elvégre jó szomszédjai vannak.

Erre aztán, jót nevetve kezét fogták. A jó szomszédok. Wilson előszedett még két Coke-ot, aztán szótlánul ültek és szopogatták a bádogot, a gondosan elképzelt tökéletes szomszédasszonyt látták, ki-ki a maga igényeinek megfelelően. Ha valami csoda folytán megjelenének a valóságban, feltételezhetően nem is hasonlítanának egymásra. De nem is az a fontos, neve van a káprázatnak:

Maggie O'Brien.

- Joeeee! Telefon!

- Hallja, telefon! A miniszterelnök hívja!

- A fenéket, nem hív engem senki. Máli, csak tapintatos, nem akarja, hogy azt higgye...

- ...hogypapucs.

- Papucs a maga tojás feje. Nincs abba semmi kivetnivaló, ha az ember hiányzik valakinek. Pláne, ha az a valaki igényt tart a társaságára már ötvenhét éve...

Azzal, az öreg átkocogott az úton, mert ugye a *telefon* nem vár.

Drummond Village igen kívánatos szomszédság, ingatlan nem marad sokáig eladatlanul, még a nehéz gazdasági állapotok mellett sem. Jöttek is az érdeklődők szinte naponként, főleg estefelé. Valahányszor idegen kocsi állt meg a Patel portánál, a két öreg kíváncsiskodva kisomfordált a ház elé, lesték a potenciális vevőket... főleg az asszonyokat.

Még csak közel sem jöttek Maggie O'Brienhez. Vagy túl öreg, vagy kövér. Vagy szőke és túl hangos, vagy csúnya és két tinédzser ténfereg a járdaszélén, undorral szemlélve a nagy gyepes előkertet. Munka.

Már három hét is eltelt és még mindig nincs vevő. Úgy is jó, egyezett meg a két szomszéd, csak nem kell elsietni... valahol az ő Maggiejük pont ilyen házról ábrándozik.

Csak ki kell várni.

Egy reggel Dan Wilson a kocsiját mosta, Joe a szokásos pózban elnyújtózva szemlélte. Alig várta, hogy befejezze, fontos mondanivalója volt. Az este jött az ötlet, azóta is formálta, újrafogalmazta, próbálgatta a monológot.

Végre Wilson feltekerte a locsolócsövet és két itallal a kezében ledobta magát a székre. Az egyik Coke-t az öreg ölébe ejtette.

- Na, hogy aludt? Azt hiszem eső jön, egész éjjel sajgott a bal lábam... jobb előjelző mint a időjárás csatorna.

- Nem panaszkodom, úgy aludtam, mint a bunda... Különösen a tegnapi élmény után.

- Milyen élmény? Sikerült megborotválkoznia anélkül, hogy elvágta volna a nyakát?

- Mondja csak, mondja...- intette le az öreg - tegnap délután elmentem a Shopping Mall- ba csak úgy körülnézni, kicsit kikapcsolódni. Vettem egy póló inget. Fél áron volt. Ahogy ott ténfergek, nézelődök, képzelje, ki jön velem szemben?

- A dalai Láma?

- Maggie O'Brien!

- Maggie? A mi Maggienk.

- Az ám. Életnagyságban.

- Maga viccel.

- Úgy éljek. Oszt, aszongya... *Üdvözlöm kedves Mister Balog...* erre én megemelem a kalapom és mondom...

- Maga sose hord kalapot.

- **Megemelem a kalapom** és mondom, kedves szomszédasszony, mellőzzük a formaiságot és csak hívjon Joe-nak... erre ő mosolyog ...és belém karolt...

- Magába? Karolt? Csak úgy?

- Mit csodálkozik? De, hogy folytassam... mondom, szólíthatom Maggienek? Erre Ő: *hát természetesen az a nevem...* erre, jót nevtünk...

- Egész oda vagyok a...

- Ne szakítson félbe... *Tudja mit? - mondja Meggie...*

- *az a hír járja, hogy magának nagyon jó ízlése van... női dolgokban és szeretném megkérni, hogy segítsen nekem... fürdőruhát akarok venni és egy hozzáértő, kritikus szempár igen jól jönne.*

- Mekkora rakás guanó... még hogy jó ízlése van női dolgokban? Ne nevtessen...

- Wilson! Egyszer az életében hagyná végig mondani az embert, anélkül, hogy félbeszakítaná. Utálatos szokás.

- Ne oktasson, inkább meséljen! Meghalok a kíváncsiságtól. – még kuncogott is hozzá.

- Szóval, bementünk a Bay-be, Maggie egyenesen a női osztályra vezetett. Jó néhány sor állványon lógtak a fürdőruhák. Kiválasztottunk vagy egy tucatot és elkezdődött a divatbemutató. Ültem az próbafülkék előtt és Maggie jött újabb és újabb fantasztikus kreációkkal, sétált, mint egy igazi manöken, le s fel, forgolódott előttem... én meg csak tátott szájjal bámultam, alig jött ki hang a torkomon, de illő volt véleményt mondani, elvégre azért cipelt oda magával. Volt ott kérem minden fajta, egybe, kétrészes, meg főleg bikinik,

akkorák, mint egy disz-zsebkendő, alig-alig takart valamit. Mondanom se kell, hogy egy kissé zavarba is voltam... izgultam, hogy ne kelljen felállnom... sejtí ugye, hogy miért?

- Remegett a térde...

- Ja, arról nem is beszélve... ne vigyorgjon, mert mindjárt itt hagyom. Szóval kiválasztottam egy piros egybefüldőruhát és egy mályvaszínű icike-picike bikinit.

- Tudom!

- Mit tud?

- Az icike-picike mályvaszínű bikinit Maggie nem is vette meg.

- Miről beszél?

- Nem vette meg, mert ízléstelen, szinte sértő egy kétgyermekes anyára.

- Ezt a marhaságot ki mondta magának?

- Maggie O'Brien! Ó maga! Személyesen. Nekem!

- Magának? Maggie személyesen? És mondja csak, mikor történt ez a csoda.

- Tegnap estefelé, ahogy elkarikáztam a házuk előtt, biciklizésből jöttem haza...

- Magának nincs is biciklije...

- Ha magának van **kalapja**, akkor nekem van **biciklim**. Háromszázért vettem, grafit vázas terepjáró. Minden nap öt kilométert biciklizek.

- Nem mondom, igen csak ráférne magára, már akkora a hasa, mint egy hathónapos terhes anyának.

- Ne szakítson félbe, utálatos szokás. Szóval, a házuk előtt nyomom a pedált s látom, hogy Maggie ott ül a verandán egy idősebb asszonnal. Odaköszönök, még le is álltam, gondoltam ilyen alkalmat nem szabad elmulasztani, mondom, szép esténk van... erre ő mondja, hogy igen

kellemes, és hogy megkínálna egy üveg sörrel... erre én letámasztottam a bringát...

- Háromszázért...

- Letámasztottam és mondom, köszönöm, az igen jól jönne...

- Maga nem iszik sört, utálja...

- Egy szépasszony társaságában, hajlandó vagyok kompromisszumra... felléptem a verandára, Maggie bemutatott az idősebb nőnek... az anyósom, mondja: Claire O'Brien... jól prezervált hatvanas, csinos, rögtön magára gondoltam, hogy alkalom adtán be kellene mutatni, korban pont magához illő lenne...

- Maga nekem ne ajánlgasson öregasszonyokat... - Joe kezében összeroppant a Coke-os doboz, kifröccsent belőle a barna lé.

- Szóval, iszogattunk, iszogattunk és Meggie mesélte a fürdőruhás kalandját, hogy az ici-pici bikini nem egy gyerekes anyának való, meg még azt is, hogy maga megtapogatta a fenekét...

- Na, ebből nekem elegendő van... - ugrott fel az öreg és a garázs sarkába vágta a maradék Coke-ot. - nem vagyok kíváncsi a hülye meséjére, - és elvágatott.

Dan Wilson kicsit megszeppenve mentegetőzött.

- Joe! Ne bolondozzon, csak vicc az egész... na, jöjjön vissza, a szentségít, ne sértődjön meg... van jeges tea, Emma csinált, citrommal...

- Igya meg maga! – vágott vissza az öreg s magában motyogva még hozzá tette:

- Akadjon meg a torkán!!! – de ami biztos, az biztos – azt már magyarul mondta.
